

בע"ה טו' בסיון תש"ע

28.05.2010

גליון מס' 2603.

פרשת בהעלותך

המסך המבדיל

את הכתוב "אנוכי עומד בין ה' וביניכם" (דברים ה', ה') פירש רבי יחיאל מיכל:
ה'אני' הוא העומד בין הבורא ובינינו. כשאדם אומר 'אנוכי' ונוטל את השם
ומתכוון לעצמו, הרי מסך מבדיל בינו ובין קונו ועליו נאמר:
"אני לדודי ועלי תשוקתו" – אם נתתי את האני שלי לדודי, הוא משתוקק אלי.
מתוך אור הגנוז, מרטין בובר.

שעור פרשת שבוע: גילי זיוון

ימי החול		שבת	
4.40	זמן תפילין /טלית	19.18	הדלקת נרות
9.08	סוף זמן ק"ש	19.25 ב'	מנחה א' 14.00
19.42←19.40	שקיעה		ערבית
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.30	מנחה וערבית	11.30	קידוש
20.02	צאת הכוכבים	17.10, 13.30	מנחה
20.10	ערבית	18.00	שיעור
		17.30	לימוד "בראשית"
7.30	שחרית נוער	20.16	צאת השבת

אחות תורנית השבת – דורית רידר.

שבת
שלום

"אף אף פני האנורה יאירו שבצת הנרות"

הר' מסלוניס בספרו "נתיבות שלום" לפרשתנו, עוסק בשאלת ייחודיותה של המנורה על פני שאר כלי המקדש. הוא מביא את מדרש תנחומא לפרשה, לפיו כשחרב ביהמ"ק נגנזה המנורה- משמע שהמנורה קיימת לעולם ולא הושמדה. מדוע דווקא המנורה? וכיצד באה לידי ביטוי המשכיות זו של המנורה לאחר החורבן?

הר' מסלוניס מחפש את התשובות לכך בחיבור בין אור המנורה לבין האור הגנוז. הגמרא במסכת חגיגה מתארת את התהליך של גניזת האור שנברא ביום הראשון עקב חששו של הקב"ה שאור זה ישמש גם את הרשעים. הוא גונו את האור עבור צדיקים לעתיד לבוא ולפי מדרש אחר עבור "עמלי תורה". השימוש בפועל "גנוז" דווקא ולא "נטלו" יוצר משמעות שלפיה מי שעמל להשיג את האור הזה- משיגו. לדבריו, המנורה אוצרת בתוכה את אותו אור אלוקות גנוז, אשר לעולם אינו אובד מאיתנו. לאחר מכן הוא מביא את מדרש ילקוט שמעוני לפרשתנו האומר ששבעת הנרות במנורה הם כנגד שבעת ימי בראשית. ומכאן מסיק הר' מסלוניס ש"פני המנורה" הכוונה לשבת, "שהשבת קודש- היא פני המנורה שכל ימות השבוע חונים סביבה, בחינת ימינא ושמאלא ובינייהו (וביניהם) כלה, יום רביעי חמישי וששי לפני ש"ק ויום ראשון שני ושלישי לאחר הש"ק."

על פי דימוי זה, אכן ממשיכה המנורה להאיר לנו גם לאחר החורבן. השבת- מרכז המנורה- מעניקה לנו הזדמנות לינוק מן האור שבה ולשאוב חיות ורוחניות לכל ימות השבוע- הנרות האחרים. אנו מקבלים את השבת בפעולה של הדלקת נרות, המתחברת לרעיון זה, או כפי שביטאה זאת המשוררת זלדה בשירה הנפלא "שבת וחול":

להדליק נרות בכל העולמות-

זוהי שבת.

להדליק נרות שבת

זוהי קפיצת נפש הרת נצורות

לים נהדר, שיש בה מסתורין

של אש השקיעה.

בהדליקי הנרות יהפך

חדרי לנהר דינור

באשדות ברקת שוקע לבי. (...)

השיר מבטא לדעתי את החיבור המתרחש בקבלת השבת, בין המאמץ שלנו ומה שאנו עושים כדי לקבלה, לבין מה שאנו מקבלים באופן מסתורי במתנה מן השמים. אנו מדליקים את הנרות הפרטיים, הצנועים, מתוך מוכנות ל"קפיצת נפש" אל תוך השבת, והקב"ה כבר דואג לצבוע את כל העולמות באור של "אש השקיעה".
שנוכה.

כנרת סואל-פולק

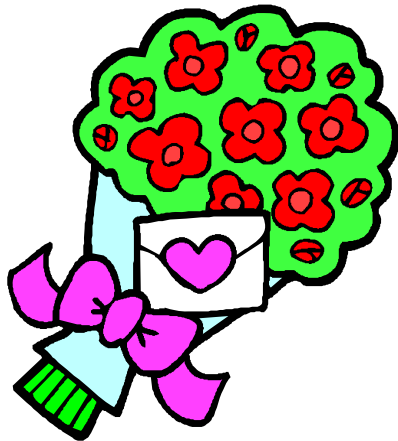
"יש לי רב, אחי, יש לי רב" !!! (צ"פ הראשית ל'ט')

אז אנחנו, הצוות המורחב לבחירת הרב, ניגשנו למשימה הלא אפשרית-באמת למצוא רב. ושאלנו, ראינו, אשכנזים ויוצאי ארצות-ערב, ובסיבוב ראשון נפלנו, לתוך מלתעות ערב-רב, מכאן ומשם, מימין ומשמאל, כולם ששים אלי קרב, אלה אומרים :- "מועמד זה או אחר לרב, אל הקיבוץ לא יבוא ולא יקרב". ואלה מנגד קוראים, בקול שלאוזנו לא ערב, "אתם בכלל הצוות לגרוש הרב". והעדינים מגחכים – "אח יא-רב, יא-רב" "זה הוא הצוות לחיפוש מתמיד של רב".

ושאלנו עצמנו האם יצרנו סופה אדירה, או חלילה שרב, לרגעים היה נראה שהקיבוץ כמעט כמעט חרב.

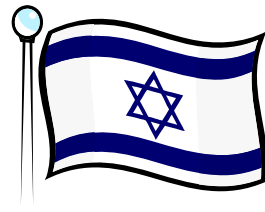
ואז, כמו מנהיג אמיתי, היודע מתי לומר דבריו, תרצה, בנחישות והתמדה, הראתה את כוחה הרב וקבעה נחרצות- ללא חשש משום נחש או עקרב שנמשיך קדימה ללא לאות, לחפש עוד מועמדים לרב ללא יאוש, עם אמונה בלב..... שלב אחרי שלב.

ועשינו תהליכים, שעלו ממון רב אך הביאו שקט, שלוה ורוגע, ללב שדאב, ובסוף, בזכותה של תרצה הצלחנו אכן....ללדת רב, ומה שנשאר, זה להחליט באסיפה בעם רב.

יישר כוח לתרצה, תודה מכולנו וגם מהרב... הרב דוד, שגם לו נודה מעומק הלב וה- LOVE.

צפר *life*, בעט כל הצוות לבחירת הרב.

לפני ימים השתתפתי בסיור המרגש שארגנה ו. תרבות לירושלים. טיול שרובו רגשות, עם הסברים מפי מדריך איכותי. סיורנו באנדרטת השואה, אתר הזכרון לטייסי חיל האוויר שנפלו במלחמת ישראל – הר הטייסיים, ובבית העלמין שבו נטמנו אנשי חטיבת הראל, כשליש מלוחמי החטיבה נפלו בקרב לפתחת הדרך לירושלים.

המקום כולו חיל ורעדה. שורה של קברי אחים לפי סדר הקרבות. מה נורא המקום. חיילים אלמונים שעלו ארצה ומן הנמל-ללחימה, ועל המצבות חסרים פרטים על זהותם, בצד לוחמי פלמ"ח שכבר בצעירותם הפכו לאגדה.

הייתי במקום הקשה הזה, ובראשי התרוצצו מחשבות על ירושלים דהיום, על כל בעיותיה. על המאכרים שדרכם תגיע לכל בעל שררה, על הנבלים המפוזים ביום הזכרון בדקת הדומיה, ובין שני הקטבים האלה לא היה לי מנוח.

הייתי ילד במלחמת השחרור, והזכרונות מילדותי עולים ובאים. ועכשו כשכל מהדורת חדשות נפתחת במצעד חשודים, ופרקליטיהם כולם רהוטי לשון ומתק שפתיים, ורק הולי-לנד תעמוד לדראון עולם – הכיעור והקומבינה בחוצפתם ובמיטבם. ברגשות מעורבים אלה חזרתי הביתה, ולקח לי זמן לחזור ליום-יום.

שוב, באותו עניין, ספרו המרגש של יורם קניוק "תש"ח". הנער בן השבע-עשרה וחצי הצטרף לחטיבת הראל בגדוד הרביעי. נערים ללא הכשרה צבאית רצינית, ללא ציוד ועם הרבה מוטיבציה והידיעה שגורל ירושלים בידיהם.

היום, לאחר מחלה קשה, משהגיע לגבורות, ישב יורם קניוק וכתב פרקי זכרונות מאותם חודשי לחימה נוראים. זכרונות שהיו בתוכו ודומני שרצה להנחילם לדורות הבאים. את הנחישות או חוסר הברירה, את המחיר הנורא, את המוות שהפך וודאי בקרב הלוחמים. הכותב "מתקשה להסביר" איך הוא נשאר בחיים וחבריו נפלו, ובכל יום הוא נפרד מעוד מחבריו.

אני ממליץ בכל לב כספר חובה לכל הדורות שנולדו ושיוולדו בארצנו, ולכל משכתבי ההיסטוריה, שמתייחסים למלחמת השחרור במושגים של היום.

מה נוראה היתה המלחמה, מה דלים היינו, וכמה חשוב לשמור על כל מה שזכינו לו. לא זיהיתי בכתיבתו של קניוק שמאל או ימין, אלא רק זכרונות קשים מנשוא שהכותב מבקש לחלוק עם קוראיו, ולהשתחרר אולי ממועקה גדולה שליוותה אותו כל ימיו.

ואכן אני בצומת רגשות. הרי ירושלים מלאי ההוד והזכרון, ומנגד ירושלים היומיומית והאפורה, וספרו הקשה של יורם קניוק – "תש"ח".

לקרוא, לזכור ולא לשכוח.

רמי סימקין.

הצריף השוודי האמצעי – איהו?

א – קצת לכרונות על צריפי הקיבוץ הישן

כמה מיני צריפים נמנו בסעד מהיום בו הגעתי הנה לפני כמעט 55 שנים ואלו הם:

הצריפים השוודים או בקיצור השוודים, מבנים יבילים שהגיעו משוודיה.

הצריפים הפינים או בקיצור הפינים, כנ"ל מבנים שהובאו מפינלנד.

וצריפי עמידר בקיצור עמידר. מבנים שהתקבלו מחברת עמידר הישראלית.

השוודים שימשו אז לשיכון החברים הוותיקים, היה זה בית מרווח – חדר וחצי קראו לזה אז וגם חדרי שירותים משותפים לכל שתי משפחות היו להם. אנחנו, הנחלאים זה מקרוב באו, גרנו באוהלים שבין השוודים והרפת, בקו בו עומד היום משרד הגד"ש. בשבתות הלוהטות שכבנו לנוח בצל העצים על הדשאים שבין הצריפים ומסביבנו עברו החברים הוותיקים. זכורות לי בטני ההיריון של החברות, נתונות בתוך סרפנים כחולים זהים, אותן ראינו ממקום מרבצנו, מלמטה למעלה.

עמידר – שתי שורות של צריפים, ביניהן שביל, והצריפים עמדו כך שצעד אחד הוביל לצריף מצד שמאל עוד צעד לצריף בצד ימין וכן הלאה כדי שהפתחים לא יהיו זה מול זה כיאה לעם האומר "מה טובו" בכל בוקר. בעמידר גרו הנשואים שבין חברי גרעין ז' והגרעין הדרום אמריקאי. ברז עמד מחוץ לכל חדר בו יכלו דיירי אותו החדר לשטוף כלים או ידיים או למלא דלי לשטיפת רצפה. שירותים היו בפחון בסוף אותו השביל, לא אתאר אותם.

הפינים עמדו בצד השני של "המחנה", כמו שקראו אז לשטח המגורים של הקיבוץ. הם הגיעו, אם אינני טועה, אחריי, היה בהם חדר שירותים ששימש את כל ארבעת החדרים בכל צריף. גם שם גרו זוגות צעירים ובמשך הזמן עברו הפינים לידי ועדת חינוך ששיכנו בהם ילדי בית ספר, למורת רוחם של ההורים – היו אלה ימי הפידאיון (מסתננים מחבלים מן הרצועה) ונראה היה שילדי בית הספר שוכנו שם כדי להגן על הגבול הדרומי של הקיבוץ. היום זה ממש אמצע הקיבוץ – בין הבתים הכוללים ובית הספר.

החברים שלא היו בין הוותיקים ביותר וגם לא זוגות צעירים גרו ב"רכבת" שלושה מבנים של ממש, ארבעה חדרים בכל רכבת וחדר שירותים אחד במרכז וב"ימין ושמאל לרכבת". על כך בהזדמנות אחרת, בה אפשר לתאר את כל מבני הקיבוץ שקמו וירדו לצורך בנייה אחרת ולאלו צרכים הם שימשו.

וכל זאת למה כתבתי? כי בחיפושיי בליל שבת אחרי "הצריף השוודי האמצעי" גיליתי שאכן חשבתי נכון, אין אף צריף שוודי יותר, האחרון היה הסדנה של מרים צרפתי שעלה עליו הכורת בשל שכונת הקרוונים. ובכן לאיזה צריף אמצעי התכוון מנהל קהילתנו? הפינים כבר מזמן אינם, בואו נראה את עמידר. בשבת אחר הצהריים, עם הישבר החמסין צעדתי לכיוון חדר האוכל ובשביל הצר שמעליו גיליתי את שאריות צריפי עמידר. צריף טניס השולחן הפעיל עדיין, שהיה בעבר גם צריף הטלוויזיה בטרם היות טלוויזיות בבתים. עוד צעד ומעבר לשביל - הצריף המשמש סדנת אומנות להנזי, ועוד צעד ומבין השיחים מעבר לשביל מציץ עוד צריף אחד, זהו הצריף שאינו משמש לכלום, עליו כתב מנהל קהילתנו "הצריף השוודי האמצעי" – לא שוודי ולא אמצעי, צריף עמידר אחרון בשורה לפני בית הכנסת.

ואם בזיכרונות אנו עוסקים, הרי גם אנו כזוג צעיר גרנו בעמידר, מעבר לקיר גרו משפחת ימיני והיה לנו עכבר משותף שעבר מכאן לשם ולא הצלחנו אף פעם לתפוס אותו. במקום שעמד הצריף שלנו עומד היום (פחות או יותר) ארון הקודש של בית הכנסת.

יעה צברון

התנשמת – ידית החקלאי והסביבה

לפני כשלוש שנים וחצי, נכנסנו לפרויקט "תנשמות ובזים כמדבירים ביולוגים בחקלאות". מטרת הפרויקט היא לעודד חקלאים להציב בשטחיהם תיבות עץ, המיועדות לעידוד תנשמות ובזים לקנן בשדות, וזאת על מנת להפחית את השימוש בחומרי הדברה כימיים לשם חיסול מכרסמים. ידוע כי זוג תנשמות אוכל בין 2000 ל-5000 פרטים של מכרסמים בשנה, ובזמן גידול גוזלים הם מתנהגים כ"מכונת ציד" יעילה ביותר. הפרויקט מלווה ע"י אנשי מחקר מטעם החברה להגנת הטבע, המשרד להגנת הסביבה ומשרד החקלאות. במסגרת הפרויקט, הצבנו בסעד 8 תיבות קינון.

בשבוע שעבר, התקיים בסעד סיור של אנשי מחקר מטעם הפרויקט. לטענת המומחים, התיבות מתחילות להתאכלס תוך שנתיים, בדרך כלל. בשנה הראשונה, מצאנו סימני פעילות בתיבה אחת, אך לא קינון. בשנה השנייה, לא נצפתה אף לא תיבה מאוכלסת אחת, ואף לא סימני פעילות. והנה השנה, להפתעתנו, כבר בתיבה השנייה שנבדקה, מצאנו 6 גוזלי תנשמת בני כ-3 שבועות. כל הגוזלים נמדדו, נשקלו וסומנו בטבעת. לאחר ההתרגשות הרבה, המשכנו לסרוק את שאר התיבות, ובתיבה האחרונה מצאנו עוד 5 גוזלים, שגילם מוערך בחודש וחצי, לפי המדידות והשקילות שביצענו. גם גוזלים אלה סומנו בטבעת.

יש לציין כי הראשון שזיהה את הפוטנציאל של הנושא, ואף נקט צעדים מעשיים לקידומו, היה יהודה וייס ז"ל, שהציב בתחילת שנת 1982, יחד עם אלי חוטר, מנהל בית ספר שדה גולן באותה העת, את תיבות הקינון הראשונות בשדות קיבוץ נאות מרדכי, שבעמק החולה. לאחר נפילתו של יהודה, הפרויקט גווע למספר שנים.

בשנת 1989 הפרויקט חודש בסיועו של השר לאיכות הסביבה ושר החקלאות דאז, רפול, שראה שלא בהכרח יש סתירה בין חקלאות לבין הגנת הסביבה, והחליט ליזום פעילות משותפת של חוקרים בתחום הסביבה וחקלאים.

הפרויקט במתכונתו המחודשת, התחיל בעמק בית שאן, בשדות קיבוץ שדה אליהו, בניצוחו הבלתי נלאה של שאולי אביאל, בעזרתו של ד"ר יוסי לשם. משם, הפרויקט פרש כנפיים לכל רחבי הארץ. כיום, כל אחת מתוך כ-2000 תיבות הקינון בארץ ממוספרת, מקוטלגת וממוקמת במפת GPS ארצית. כאשר נמצאת תיבה מאוכלסת, מסמנים אותה על המפה בסימן נוסף. סוף סוף, לאחר שלוש שנות פעילות עקרות, שמחתי מאוד שגם אנחנו עולים על המפה!

יואל אפרון

נר זכרון: כג' בסיון – יום השנה לפטירתו של חברנו אלי לוי ז"ל (תשל"א)

אספות

לציבור החברים והמתישבים (תושבים) שבת פסח

במוצ"ש הקרוב שבת פרשת "בהעלותך" נקיים שתי אספות (במבצע) בשעה 21: 30 בחדר האוכל.

אסיפת מתיישבי סעד, שעל סדר יומה סעיף אחד :

בחירת הרב ארי סט כרבה של סעד, בהמלצת הצוות לבחירת הרב.

אסיפת חברים – בהמשך, שעל סדר יומה שני סעיפים :

1. בחירת הנהלת ענף המזון בהרכב: אבי הלפרין, אירית ברט, נגה, אילנה גינסברג, אהרליה לוי, ודני יום טוב.

2. בחירת יצחק חלופ כמרכז המשק של סעד לקדנציה נוספת בת 5 שנים.

נשמח להשתתפות רבה ככל שניתן.

אנחנו שרים לך

כנס חבורות - זמר להנצחתה של נצח אילן

במלאת שנה לפטירתה של אמנו וסבתנו נעמי אילן ז"ל, נקיים לזכרה כנס חבורות זמר,

בהשתתפות: קולות חמים

חבורת הזמר רון מיתר

וחבורת הזמר של קבי יבנה.

חברים, ידידים ומוקירי זכרה מוזמנים לקחת חלק בערב זה,

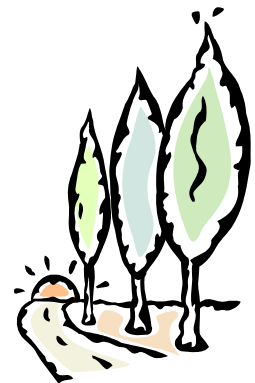
שיתקיים ביום שני, יח' בסיוון, 31/5 בשעה 20: 30, בחדר האוכל.

נשמח בהשתתפותכם!

אבנר וב"ב

לאה וב"ב

סמדר וב"ב

בשבת שעברה התחלנו לקיים מניין קבלת שבת מוקדמת בבית כנסת של החטיבה.

איך זה עובד?

* מתפללים מנחה לפני פלג המנחה!

* הדלקת נרות, קבלת שבת וערבית לאחר פלג המנחה!

* הולכים הביתה, מקדשים ואוכלים...

* לאחר צאת הכוכבים אומרים שוב 'קריאת שמע'.

זמנים לשבת הקרובה (בהעלותך):

מנחה : 17: 56

הדלקת נרות (לא לפני): 18: 12

קבלת שבת וערבית : 18: 12

בגלל המגבלות של הזמנים חשוב לדייק!

לך אל נמלה עצל, ראה דרכיה וחכם. אשר אין לה קצין, שוטר ומשל" (משלי ו' ו' - ז')

אני יודע ש "הוא לא עושה כלום..." ו"הוא אף פעם לא נשך" ואולי "הוא ממש, אבל ממש כלב חמוד". כל אלו הם טיעונים והסברים לוגיים טובים, אבל הם לא עוזרים לילדה בת 5 שמפחדת ללכת לחברה שלה (מרחק 100 מטר) אחרי הצהרים, כי "אולי אני אפגוש את הכלב?". מזה מספר חודשים הבת שלנו לא הולכת לבד לגן (ולא רק מהבית, גם מהחנייה שלי! כי היא חוששת שתפגוש באיזה כלב.

כמו הנמלה שעושה את המוטל עליה ללא צורך בשוטר מושל ושאר קנסות, אנא מכס בעלי הכלבים, דאגו שהם יהיו תמיד קשורים. גם כשאתם הולכים איתם לטיול!

ניסן תרפ"ז

מזל טוב!

למלכה ושלמה אש
לענת ואליסף אש
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
לבת-המצווה של אופיר

לאפרת ויצחק שלומי
לצפרי ועפר שלומי
להדסה וחנן גולן
מזל טוב מקרב לב
להולדת הבן-הנכד הנין

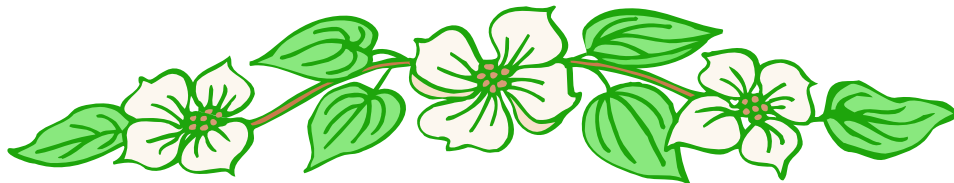
לקותי (יקותיאל) כץ
מזל טוב וברכות חמות
עם הגיעך לגיל 85
שתזכה לשנים טובות ובריאות

לפנינה ושייע בר-חי
לאריאלה ואילן כהן
ולכל המשפחה
ברכת מזל-טוב לבבית
לבר-המצווה של ליאב

ללאה ואברהם ימיני
מזל טוב מקרב לב
להולדת הנכדה
בת לכנרת ואלחנן אריאל

ברוכים הבאים למשפחת אבן-חן – נעם, חמוטל ודביר הקטנה - שהגיעו אלינו בשבוע שעבר! נעם וחמוטל הגיעו אלינו מהר הדר. משפחת אבן-חן תגור עד שהקרוונים יהיו מוכנים בבית משפ' זיוון לשעבר.

הוצאה:

בשבת הבאה פרשת שלח-לך יתארח אצלנו אי"ה הרב יעקב לויפר, עיתונאי חרדי.

וצאת דת.

קול קורא לחברי הקהילות הקיבוציים הדתיים

בשנים האחרונות מתכנס אחת לשלושה שבועות פורום רכזי תיכון וחטיבה של הקיבוצים הדתיים בצפון. סוגיות רבות המעסיקות את הנוער של קיבוצינו עולות ונלמדות. לאחרונה הקדשנו מספר מפגשים לנושא הדתיות של בני הנוער בקיבוץ הדתי. במסגרת העיסוק נפגשנו עם הרב מאיר רובינשטיין (לביא וישיבת מעלה גלבע) ועם יוחנן בן יעקב (כפר עציון).

ידוע כי סוגיית הדתיות או חוסר הדתיות של בני הנוער מקרב קיבוצינו העסיקה את קהילתנו לאורך שנות קיומו של הקיבוץ הדתי.

במסגרת ניסיונו לגעת בעומקה של הסוגיה ובאפשרויות לתת לה מענה חשבנו לשתף אתכם, חברי קהילתנו, לסייע בידינו להגיע לליבותיהם של נערינו.

מצבו הדתי של הנוער משקף, במידה רבה, את מצבה הדתי של הקהילה. חיזוק הרמה הדתית של הנוער, וחיבורו לעולם התורה והמצוות, מצריכה מצידנו, חברי הקהילה, לעשות מעשה. לבחון את אורח חיינו ולשאול עד כמה אנו חיים על פי אמות המידה שהצבנו לעצמנו? עד כמה אנו חיים על פי התורה והערכים בהם אנו מאמינים? ומתוך כך איזה מסר לחיים מקבלים בני הנוער שלנו?

ברור לנו כי ישנן דרכים שונות להתמודדות עם הסוגיה. כאנשי חינוך, איננו יכולים להצביע על הדרך הנכונה ביותר. יחד עם זאת, ברור לנו כי ישנם דברים שניתן לעשות על מנת לחזק את מקומו של הנוער במארג החיים הדתיים של הקהילה. בכך, בעז"ה, נסיף עוד נדבך משמעותי בעולמו הדתי של הנער, בבניית 'גירסא דינקותא' מחד, ומאידך ננתב את תחושת השייכות של הנער לעולמה הדתי של הקהילה.

בידינו לאפשר לנוער להביא לידי ביטוי את דתיותו, ולחזקה, על ידי שיתוף יותר אינטנסיבי במסגרות הדתיות; בית כנסת, בית מדרש, בית הרב ועוד.

בידינו להיות שותפים בלהאיר ולהעיר לנוער, כמובן בדרכי נועם.

ובעיקר בידינו האפשרות לשמש דוגמא לנערינו, כיצד ראוי שנתנהג במסגרת היותנו חלק מקהילה בקיבוץ דתי.

אנו, רכזי הנוער, משמשים כשליחי הקהילה והמתווכים בינה לבין הנוער, אך האחריות והשותפות לדרך, ראוי שתהיה מצד כולנו – אחים, הורים, חברים, שכנים... אנו תקווה כי קולנו יוביל לחשיבה ולעשייה במסגרת היחיד והקהילה, בבחינת 'עובר לעשייתך'.

חברי פורום מדריכי נוער הקיבוציים הצפוני

(נחמא מאת מחלקת צעירים בקפה"ד)

נשמח לקבל תגובות, הערות, מחשבות והצעות לפעולה בדוא"ל (forumzafon@walla.com)

חוזרים לשחות הבריכה

בריכת השחיה תיפתח אי"ה ביום ג', יט' בסיוון 1.6.10.
מנהל ומפעיל הבריכה: בני אחיטוב. מציל קבוע: גלעד הלפרין. מצילים מחליפים: עדיאל גינזברג ושגיא אורן.

אנו מזכירים לכולכם:

- א). הרחצה ללא מציל אסורה!
- ב). יש להשמע להוראות המציל.
- ג). רחצת אורחים רק בליווי המארחים.
- ד). יש להקפיד על שעות נשים/גברים.
- ה). אין להכניס בעלי חיים לשטח הבריכה.
- ו) רחצת ילדים באחריות ובליווי הוריהם. רחצת פעוטות בבריכת הפעוטות באחריות ההורים בלבד. יש להשתמש בחיתולים מתאימים לרחצה בלבד.
- ז). טענות, השגות ושבחים יש להפנות בכתב לחתום מטה.
- ח). הזמנת אירועים בבריכה – כנ"ל.

שעות הפעילות בבריכת השחיה בחודש יוני 2010

<u>ימים א', ג', ה'</u>		<u>ימים ב', ד':</u>
08:30 – 06:45 שחיינים		08:30 – 06:45 שחיינים
14:00 – 15:00 נשים		14:00 – 17:00 משפחות
15:00 – 16:00 גברים		17:00 – 18:00 נשים
16:00 – 18:00 משפחות		18:00 – 19:00 גברים
18:15 – 19:00 שחיינים		

יום ו' וערבי חג:

08:30 – 06:45 שחיינים

14:30 – 13:30 נשים

15:30 – 14:30 גברים

18:00 – 15:30 משפחות

בני אחיטוב.